

JÁ, na třetí
SRANDISTA

MŮJ NEJHORŠÍ ŠKOLNÍ ROK

JAMES PATTERSON

A CHRIS GRABENSTEIN

ALBATROS

ALBATROS

JÁ, na třetí
SRANDISTA
MŮJ NEJHORŠÍ ŠKOLNÍ ROK

JAMES PATTERSON
A CHRIS GRABENSTEIN

ILUSTROVALA LAURA PARKOVÁ

ALBATROS

Copyright © by James Patterson, 2015

Illustrations © Laura Park, 2015

Translation © Hana Petránková, 2015

This edition published by arrangement with Little,
Brown and Company, New York, New York, USA.

All rights reserved.

ISBN 978-80-00-04021-9

*Pro Serenu Wetmoreovou,
největší Jamieho obdivovatelku
JP*

ČÁST PRVNÍ
KONEČNĚ FINÁLE!

Kapitola ↗

ZAČNĚTE ODPOČÍTVAT!

Ahoj! Jmenuju se Jamie Grimm. Je opravdu skvělé zase bavit publikum. Aspoň nebudu sám a opuštěný, až za tři dny umřu.

Abych vám to vysvětlil.

Vyhrál jsem několik kol čehosi, co se jmenuje Soutěž o nejtípnějšího dětského komika na světě. Vyhrál jsem místní kolo, státní, oblastní a potom semifinále. A teď se bude konat **FINÁLE** v Hollywoodu.

Mám co dělat, abych se z toho nezbláznil.

Můj konec se blíží a všichni mi to bohužel pořád připomínají.

Moji kamarádi ve škole.

Kuchařka v jídelně.

Učitelé, úplně cizí lidi, a dokonce i plakáty na Times Square!

Celý můj život se teď točí kolem téhle první ligy humoru. Dostal jsem se přes všechna předkola do výběrové osmičky a teď doufám, že se probiju mezi čtyři nejlepší.

Jo – jestli jste o tom ještě neslyšeli, tak tahle bitva se koná už ZA TŘI DNY!

Ale nebojte, uvidíte mě, jak umřu na scéně, i když nebydlíte poblíž Los Angeles. Budou to vysílat živě na kabelovce a na programu YUX.

A umřít na scéně se mimochodem říká tomu, když se komik úplně zhroutí, pohoří neboli vybuchne a publikum ho zasype shnilými rajčaty a vypíská ho. Tak takhle nejspíš dopadnu já za pouhé TŘI DNY!

Připravte si olympijské fanfáry.

Blíží se vyvrcholení. Teď, nebo nikdy. Kostky jsou vrženy, i když dneska už kostky nikdo nehraje. Za tři dny nebude žádný zítřek. Není třeba se zajímat o dlouhodobou předpověď počasí.

Jo. Při tomhle představení půjde do tuhého. A jak jsem říkal, v hollywoodském finále nás bude už jenom osm.

Na scéně bude stát dalších sedm dětí. A já? Já ne.

Pokud jste si ještě nevšimli, já jsem komik na stojáka, na kterého tenhle název moc nesedí.

SMILEYVILLE – MĚSTO, VE KTERÉM SE NIKDO NESMĚJE

Seznamte se se Smileyovými.

Tak jsem přejmenoval rodinu, která se skládá z tety, strejdy, dvou bratranců a jedné sestřenice. Bydlím s nimi na Long Beach od té doby, co mě propustili z rehabilitačního centra, kde jsem se octl po hrozném autonehodě. Při ní jsem přišel o své rodiče, sestru, a to ani nemluvím o svých nohou, chodidlech a prstech na nohou.

Všimli jste si, jak jsou Smileyovi z té soutěže komiků, která mě za tři dny čeká, celí rozčilení? Věřte mi, že fakt jsou.

„Nezapomeň si s sebou do Hollywoodu sbalit náhradní spodky,“ řekla paní Smileyová.

„A kartáček na zuby,“ dodal pan Smiley. „Ale

nezabal si ho do náhradních spodků. Jednou jsem to udělal a později jsem toho litoval.“

Zaregistrovali jste, že Smileyovi se vůbec nesmějou? Proto jsem je tak přejmenoval. Dokonce i jejich pes Ol Smiler je sklíčený. Naposledy zamával ocáskem, když odháněl mouchu.

Vykulil jsem se z postele, kterou mám postavenou u Smileyových v garáži (parkuje tam všechno, co má kola – sekačka, kolečko, sněhová fréza a já), a vyrazil jsem do školy.

Bylo dost brzo ráno, a tak byly chodníky plné psů, co vzali ven své lidi.

No, možná si myslíte, že lidi berou vyvenčit své psy, ale já to tak nevidím.

Přece když jdou vedle sebe dvě bytosti a jedna z nich sbírá hovínka toho druhého, který z nich má asi hlavní slovo?

A vodítko? Tím se psi jistí, aby se jim jejich lidi nezatoulali.

Uvažuju o tom, že si nějaké psy pořídím. Aljašské malamuty. A rovnou šest. Jsou to skvělí psi k saním. Kdybych je zapřáhl a zavolal: „Jedem!“, určitě bych byl ve škole mnohem dřív. Pro šest psů bych si samozřejmě musel pořídít obrovskou lopatku na hovínka.

Cestou si ke mně čichlo několik psů, ale jejich lidi byli tak dobře vycvičení, že si mě ani nevšimli.

Na ulicích Long Beach jsem neviditelné dítě. A nikdo tu zřejmě nic neví o velké komediální soutěži, kterou bude přenášet kabelovka ani ne za TŘI DNY!

Ve škole je to jiné.

Úplně jiné.

Páni,
kdy sem
dali
placené
toalety?

A co když prší,
že by psa
nevyhal?

Pak musí
psi vyhnat
svě páníčky.

To je kovboj.
Ten si samozřejmě
pořídil malého
a dlouhého
psa.

Kapitola 3

HUSTÁ ŠKOLA

„**J**ů,“ zapištěla roztomilá holka, která je hlavní roztleskávačka (nebo by měla být). „To je Jamie Grimm!“

A všechny její kamarádky začaly povykovat a ječet a pištět. Když jedno zakvílení dosáhlo takové výšky, že by ho neslyšel ani Ol Smiler, skoro jsem čekal, že popraskají skla ve vitríně s trofejemi.

„Opravdu se znáš s Judy Nazemetzovou?“ zeptala se mě jedna fanyнка, která vypadala na omdlení.

Nebyla to **moje** fanyнка. Byla celá blázen do Judy Nazemetzové, což je jedna z dalších sedmi finalistů. Judy je moc milá a neuvěřitelně vtipná, a dokonce už má svůj vlastní pořad *Judy, Judy, Judy!* na Disney programu.

Finále začne za
ne celé tři dny,
ale za více než
dva.

Panebože, on je
tak roztomilej!

Miluju ho!

Hele,
počkej, ty
šprtko.

Jámie má
rád šprtky.

Má rád
taky šílence?!

Páni. My jsme ho
znali, když byl jen náš
kamarád. Nic víc.

Jámie bude
v televizi! Už zas!
Je slavný! Jako robotický
vysavač nebo GPSka.
Ty jsem taky
viděla v televizi!

„Jo,“ řekl jsem. „Kamarádíme se od soutěže v New Yorku.“

„Znáš taky Bena?“ ptala se nadšeně jiná holka a vykulila oči.

Ben Baccaro je další člen vítězné osmičky. Je mu asi osmnáct a říká si italský Rocky a nosí upnuté bílé tričko, pod kterým se rýsují jeho mohutné svaly. Pokaždé, když řekne vtip, jimi zavlní jako kulturista.

„S Benem jsem se ještě neseznámil. Ale v Hollywoodu budeme spolu,“ řekl jsem.

A potom jsem ohluchl, protože mi do uší začalo ječet nejmíň dvacet holek.

Mým fanouškem se dokonce stal i můj dávný nepřítel Vincent O'Neil, který kdysi říkával, že je trilionkrát vtipnější než Jamie Grimm.

„Mám pro tebe vtip, který si můžeš vypůjčit pro Hollywood,“ řekl mi Vincent, když jsme na sebe narazili na chodbě.

„Díky, Vincente, ale...“

„Víš, jak se tančí kapesníkový tanec?“

„Že se do něj vysmrkáš?“

„Aha, ten už jsi slyšel. Skvělý. Tak tady máš další.“

„No, já už teď neříkám vtipy naučené z knížek, Vincente. Snažím se vycházet z reality...“

„Co řekl medvídek Pú, když přepadl v lese Kryštůfka Robina?“

No, tenhle jsem neznal. Pokrčil jsem rameny.

„Med, nebo život!“ hulákal Vincent a já si přál, abych to radši neslyšel. „Chápeš? *Med, nebo život!* Většinou se říká *Peníze, nebo život*, ale protože je Pú medvěd...“

„Jasně. Chápu. Díky.“

„Klidně to použij. A ani se mnou nemusíš dělit o těch sto tisíc dolarů, až je vyhraješ.“

To jsem vám ještě neřekl?

Vítěz Soutěže o nejvtipnějšího dětského komika na světě si domů odveze šek na sto tisíc dolarů.

Ani ne za tři dny!

Kapitola 5

MOJI FAVORITI (KAMARÁDI, NE VTIPY)

Kdybyste se se mnou kamarádili ve škole, věděli byste, že moji nejlepší přátelé jsou Gilda Goldová, Joey Gaynor a Jimmy Pierce.

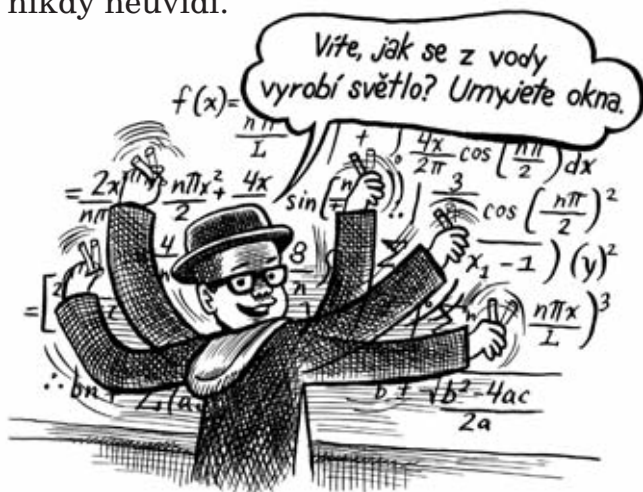
Gilda je energická, chytrá a umí dělat legraci. Ví toho o klasických komicích víc než já.

A Gaynor? Je o něco provokativnější než většina dětí od nás ze školy. Dokonce víc než ti ostatní s kroužkem v nose.

A Pierce je mozek nad všechny mozky. Ví všechno, dokonce i to, že pro prasata je fyzicky nemožné podívat se na oblohu, takže kdyby se některému praseti podařilo vzlétnout, ostatní to nikdy neuvidí.

Tihle tři jsou moji kámoši za každé situace. Když mi bylo špatně i když mi bylo dobře a pak zase špatně a pak výjimečně dobře. Zkrátka jak šel život nahoru a dolů jako na houpačce.

Ale poslední dobou...

No, vlastně jsem neměl moc času věnovat se svým kamarádům. Měl jsem... hrozně moc práce. Připravoval jsem nový materiál. A taky jsem balil všechny ty spodky na cestu do Kalifornie. A mrkal na roztleskávačky, které mi ječely do uší.

Prostě jsem byl náramně důležitý.

Přítahoval jsem teď spoustu pozornosti, ale stejně mi bylo jasné, že se mi víc líbilo, když jsem svými vtipy bavil jen Gildu, Gaynora a Pierce u našeho stolu smolařů ve školní jídelně.

Tenkrát nešlo o žádné soutěže ani o šeky na astronomické částky.

Dělat legraci byla prostě jen legrace.

Není to zvláštní, že se člověku stýská po „starých dobrých časech“, když jsou ty časy staré jen pár týdnů?

Možná existuje něco jako příliš mnoho legrace. Je to stejné, jako když máte příliš mnoho zmrzliny. Když se jí cpete, je vám skvěle, ale pak se vám začne dělat trochu špatně.

Přesně takovéhle to je.

Dělá se mi trochu špatně.

Ale pořád se tím cpu.

Kapitola 5

BIFLOVÁNÍ NA FINÁLE

Jenže já jsem vážně neměl čas, abych se zabýval tím, jestli mi chybí moji kamarádi.

Hodiny se nedaly zastavit.

Po škole jsem frčel po dřevěné promenádě do bistra mého strejdy Frankieho, abych si dělal úkoly. Nešlo ale o úkoly na matiku nebo na fyziku. Připravoval jsem se na soutěž.

Dřel jsem se na finále tak, jako se ostatní děti dřou na pololetní písemky.

Soutěžít jsem vlastně začal díky strejdovi Frankiemu. To on mi navrhl, abych se na komediální soutěž přihlásil. Viděl, jak umím rozesmát jeho zákazníky, když jsem o víkendech a odpoledne po škole pracoval v bistro u pokladny. Honily se mi tenkrát hlavou spousty vtípů, protože když jsem byl po nehodě v rehabilitačním centru, půjčovaly mi sestřičky a doktoři spousty

knížek s vtipy a pouštěli mi grotesky. Všichni mi říkali, že smích je ta nejlepší medicína. Pokud ovšem člověk nemá plíseň na nohou. Pak musí opravdu požádat o léčivou mast.

Uměl jsem prostě nazpaměť všechny vtipy a humorné scénky, jaké kdy kdo napsal. Takže když měl zákazník v bistru nějaké speciální přání, s radostí jsem mu vyhověl.

Můj strejda Frankie je mimochodem skvělý trenér. On totiž o soutěžích něco ví. Býval šampionem v jojo v Brooklynu, a dostal se dokonce až na světovou jojo olympiádu, kde vyhrál zlatou medaili. Byla na šňůrce, takže si s ní mohl točit.

Strejda Frankie měl ještě silnější předfinální horečku než já. Udělal všechno proto, aby mě správně naladil. Dokonce nově vyzdobil svou restauraci. Na stěny vylepil fotografie známých komiků a plakáty slavných filmových komedií.

„To je jako Komedialní dvorana slávy,“ řekl strejda Frankie. „A přímo tady uprostřed necháme místo pro tebe, Jamie.“

Strejda Frankie dokonce přidal na jídelníček nové sendviče a pojmenoval je po slavných komicích. Obložená bageta je Lucille Ballová. Na Jona Stewarta vyšel pořádný kus hovězího s trochou smetanového sýra. A Jerry Lewis? Ten dostal spoustu šunky.

„Už se řítíme, Hollywoode!“ řekl strejda Frankie, než jsme se pustili do práce.

Už jsem vám říkal, že strejda Frankie se chystá do Kalifornie se mnou?

Jako můj trenér.

Ani snad nemusím říkat, že strejda je taky můj nejlepší kamarád na celém světě.

Jerry Seinfeld:
„Víte, co je to přiměřená
dávka léku? Zjistěte,
co by mě zabilo,
a trochu uberte.“

Bart Simpson:
„Nejsem vědátor.
Jsem atlet, co je nad
věci a sportovat
nepotřebuje.“

Jimmy Fallon:
„Nová studie prokázala,
že člověk má takzvaný
líný gen. Vědci vědí
víc, ale koho
to zajímá?“

Kapitola 6

CINK-CINK! A DALŠÍ VTIP!

Vrcholná příprava pokračovala tím, že mě strejda Frankie zase jednou usadil na žhavé místo – za pokladnu ve svém bistru.

„Tak, přátelé,“ zahlaholil. „Zbývají pouhé dva dny a devatenáct šestatřicetin třetího dne do prvního kola finále Soutěže o nejvtipnějšího dětského komika na světě. Všichni připraveni? Vyberte si komika. Jamie? Ukaž se a rozesměj je!“

Cítil jsem se jako boxer, který mlátí do boxovací hrušky. Jako fotbalista, který trénuje sprintem. Jako ten chlápek, co hraje krocket na koni. Ne. Počkat. To je pólo.

„Rodney Dagerfield,“ řekl první zákazník v řadě.

Zatahal jsem se za límeček jako Rodney.

„Co to mám za psa? Vždycky se nejraději

zakousne do mojí ruky. Pracoval jsem v obchodě se zvířaty a všichni se pořád ptali, jestli ještě vyrostu.“

Cink-cink! zazvonila pokladna.

„Zach Galifianakis,“ řekl pan Cheeseburger s hranolky.

„Pořád jste tak pěkně opálený. Jak to děláte, když žijete ve stínu své ženy?“

Cink-cink!

A tak jsem ze sebe sypal vtip za vtipem po celou dobu, kdy se podávaly večere.

Ve frontě stál i můj největší fanoušek, pan Burdzecki. Přistěhoval se do Ameriky z Ruska, a tak jsem se vždycky snažil, abych pro něj měl nachystaný některý klasický vtípek Yakova Smirnoffa.

„V Americe vždycky najdeš dálkový ovladač,“ řekl jsem a dal jsem si záležet, abych *dálkový ovladač* vyslovil s ruským přízvukem. „V Rusku najde dálkový ovladač TEBE!“

Pan Burdzecki se tak rozřehtal, že mu málem spadla ušanka.

„Soutěž?“ řekl a pohrdavě mávl rukou. „Pch! Žádná soutěž. Ty srandista na třetí.“

„Já srandista na třetí?“

„*Da*. Nejdřív ty srandista, pak srandista na druhou a teď srandista na třetí.“

(Myslím, že zrovna probírají v hodinách angličtiny pro cizince matematické výrazy.)

Když pominula večerní špička, nastal čas, abych se podrobil závěrečnému testu. Věděl jsem, že půjde hlavně o trpělivost a výdrž.

Vrcholnou část komediálního tréninku jsem musel absolvovat tváří v tvář tomu

nejnáročnějšímu publiku, před jakým kdy kdo vystupoval.

Ano. Zamířil jsem domů.

Teď jsem musel rozesmát Smileyovy (nebo jim aspoň musely zacukat koutky).

HLEDÁ SE: SMYSL PRO HUMOR V RODINNÉM BALENÍ

Smileyovi bohužel trpí vzácnou genetickou poruchou jménem Roztroušená nechápavost.

No, máte pravdu. Tohle jsem si vymyslel, ale fakt jsem si skoro přál, aby taková choroba existovala a já mohl moderovat velký charitativní zábavný večer, při kterém by se vybíraly peníze na výzkum léčby. Ať se totiž snažím, jak se snažím, vůbec se mi nedaří tetu, strejdu, bratrance a sestřenici rozesmát. Nezachechtají se, ani se neusmějí, ani nezachichotají. A to jim servíruju ty nejjistější kousky, které beru rovnou z *První knihy utipů pro mimina*.

Tahle parta se ani nepousměje. A to dokážou i zvířata!

Smileyovi? V jejich domácnosti neexistuje uchichtnutí.

Ale já se nevzdávám. Zaměřil jsem se na svůj vlastní materiál ze školního života.

„Dneska bylo v jídelně k obědu vepřové s knedlíkem. Ten knedlík dostal jeden osmák.“
Nic. Ticho.

Pak se přihlásila paní Smileyová.

„Ano?“ ozval jsem se a začal jsem se tak potit, až jsem dostal strach, že jí pokapu čerstvě vyčištěný koberec.

„Oni měli jen jeden knedlík? To je trochu divný recept, Jamie.“

„Zvlášť pro školní jídelnu,“ řekl pan Smiley.
„Člověk by čekal, že si to líp spočítají.“

„No, to je takový vtip,“ řekl jsem. „To jídlo se jmenuje vepřové s knedlíkem, takže to zní, jako by měli jen jeden knedlík. Zítra bude čočka s párkem. Doufám, že na mě vyjde ten párek.“

Ticho.

Jako v hrobě.

Ne, počkat. Něco se ozvalo před domem. Ano. Zacvrlikal ptáček.

„Oni mají k té čočce pro celou školu jen jeden párek?“ zeptala se paní Smileyová. „Panebože, Jamie, co je to s těmi kuchařkami u vás ve škole?“

Všem začínajícím komikům teď dám jednu radu: Když vtip trochu pozměníte a řeknete ho znovu, nebude o nic vtipnější.

Ol Smiler zamručel a žuchnul sebou na podlahu. Dokonce se mi zdálo, že se snažil zacpat si tlapkami uši.

Ale já jsem pokračoval, i když ze mě pot stříkal jak z kropicího vozu.

Paní Smileyová znovu zvedla ruku.

„Ano?“

„Mám takový nápad, Jamie,“ řekla velice zdvořile.

„Fajn. Jaký?“

„Měl bys nám dát znamení. Když se budeš chystat říct vtip, zvedni třeba ruku, nebo zahýbej prsty.“

Přikývl jsem.

A doufal jsem, že po mně nic takového nebudou chtít porotci v Hollywoodu.

Kapitola ∞

RAZ, DVA, TŘI – SMÍCH!

Ze všeho toho biflování na finále jsem měl pocit, že se mi hlava rozskočí, vybuchne a začátky i pointy vtipů se nalepí na zdi kolem mě.

Vím, ale horší známku nemám.

Netáhej kocoura za vousky!

Ale prý si mám opravit tu pětku.

Co budeš mít, když dostaneš 3 žvýkačky a pak 5?

Dáváte taky na jahody hnůj?

Tu pětku jsem si nezasloužil!

Co to tam gumuješ, Pepo?

Svěží dech!

Díru!

Já ho za ně držím.
On se tahá sám!

Ne, šlehačku!

Pepo, máš v kapse sto korun. Deset ztratíš. Co máš v kapse?

Potřeboval jsem přestávku – třeba jen deset minut.

Smileyových mi bylo fakt docela líto.

Neprosili se o to, abych jim vpadl do domu – já, budoucí komik, a moje kolečkové křeslo. Paní Smileyová je prostě náhodou mladší sestra mojí mamky. Takže když táta, mamka a moje malá sestřička Jenny...

No, tohle radši přeskočíme. Nemusíme se deprimovat víc, než už jsme.

Abych to zkrátil: i když se Smileyovi neumí usmívat ani smát, docela jsem si je oblíbil. Jsou féroví, pracovití, někdy se takovým lidem říká *sůl země*. Když o tom tak přemýšlím... sůl se přece taky moc nesměje.

Smileyovi byli první, kteří přišli na pomoc do bistra Frankieho dobroty, když strejda dostal infarkt. Dokonce i starší syn Smileyových Stevie přidal ruku k dílu a sklízel nádobí ze stolů, což bylo mnohem lepší, než kdyby vztáhnul ruku na mě a dal mi do zubů.

Chcete vědět, jak spolu vycházíme? Bratranec Stevie Kosgrova a já? No, máme spolu pár nevyřízených účtů. On je totiž ten, kdo u nás ve škole nejvíc šikanuje a já bývám jeho oblíbený terč.

Odtud plynou jisté rozpaky, nemluvě o fobii. Každopádně se snažím, abych nebyl u záchodků, když je Stevie nablízku. Ve splachování je totiž světová jednička.

Ale Stevie nebyl doma.

A tak jsem se rozhodl, že přestanu na chvíli opakovat vtipy a poskytnu Smileyovým něco, co by mohli snadno použít.

Lekci smíchu. Je to něco jako rozcvička pro lící svaly.

Řekl jsem si, že začneme s ho ho ho a pak budeme pokračovat k ha ha ha. Pro začátečníky je opakování stejné samohlásky zásadní věc. Jak se člověk učí, může samozřejmě kombinovat

různé souhlásky: *ba ha ha* nebo *ó ho hó*. Ale míchat samohlásky jako třeba *ha ho ha*, to zní divně. Člověku skoro naskakuje husí kůže.

Řekl jsem Smileyovým, aby si představili smích v břiše, ucítili ho tam a pak ho nechali probublat nahoru ke rtům. Vypadali přitom, jako by moc rychle zhlkli párek v rohlíku a nebylo jim z toho dobře.

Pořád měli rty stočené do podkovy směrem dolů, a tak jsem je přiměl, aby se postavili na hlavu, podívali se do zrcadla a konečně viděli, jak vypadá úsměv – obrácená podkova.

Nic nefungovalo.

Doufal jsem, že nikdo ze Smileyových nikdy nebude pomáhat Santovi v nákupním centru. Děti by místo „*Ho, ho, ho!*“ slyšely „*Ehm, ehm, ehm!*“

Kapitola 9

NOČNÍ MŮRA PŘED USNUTÍM

Byl jsem ve svém pokoji v garáži a listoval sešity se vtipy. Rozhodoval jsem se, co by bylo nejlepší použít pro první kolo ve finále.

Měl bych si schovat to nejlepší na druhé kolo, abych končil špičkově? To by mohla být dobrá strategie. Ale když to udělám, riskuju, že mě vyřadí už v prvním kole. Jinými slovy – když si schovám to nejlepší do druhého kola, skončím možná dřív, než budu mít příležitost skončit špičkově. Můj konec přijde jedno kolo před koncovkou.

Ano. Panikařil jsem. Do finále zbývaly pouhé 2, 22 dne.

A pak jsem málem dostal infarkt.
Do mojí garáže vrazila příšera.
Netušil jsem, jestli je to zombie, nebo upír,
nebo želva ninja.

Ne ne. Něco mnohem, mnohem horšího.

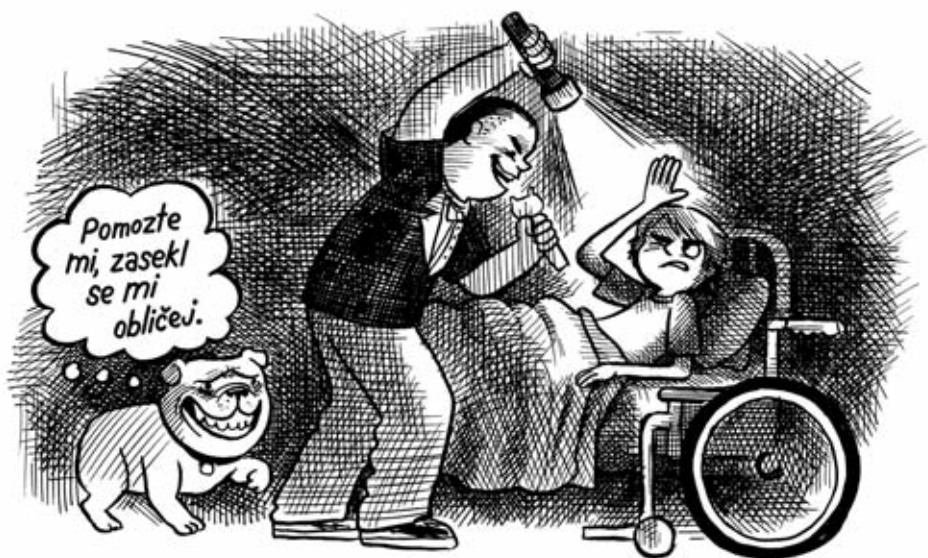
Můj bratranec, král bouchačů, Stevie Kosgro
v halloweenovém kostýmu. Zamrazilo mě do
morku kostí. Stevie se převlékl za komika.

Byl to jen Stevie ve svém smokingovém tričku. V jedné ruce držel rozsvícenou baterku a v druhé růžový mikrofon Hello Kitty, který sebral své mladší sestřičce. Dost hrozný pohled. A hned se pustil do svého výstupu. Stevie je v naší škole Long Beach Middle School králem všech rváčů, a proto samozřejmě zná jen samé urážlivé vtipy.

„Jamie, víš, že nejsi tak špatnej, jak o tobě lidi říkají? Ty seš mnohem horší. Ty seš tak nechutnej, že by před tebou Hello Kitty utekla!“

Teď jsem byl zase JÁ na řadě, abych se NEsmál, a dokonce ani NEusmíval.

„Co chceš, Stevie?“

„Zachránit ti zadek.“

„Cože?“

„Ty seš velkej komik a máš spoustu fanoušků, ne? Už jsi někdy slyšel o fanoušcích, co pronásledují svého oblíbence? O paparazzi? Takovej kluk na kolečkovém křesle jako ty potřebuje ochranku.“

Stevie mě pěkně štve, když mi pořád připomíná, že mám handicap. Nejradši bych ho probodl pohledem, ale ještě jsem nenastudoval, jak na to.

„Já potřebuju ochranku?“ zeptal jsem se a zabodl jsem do něj pohled aspoň virtuálně.

„Jasně, kripile. Potřebuješ mě.“ A pak začal pomalu bušit pěstí do dlaně. Pořád dokola.

„Budu tvoje dobrovolná osobní stráž. NEBO...!“

„Nebo co? Zmlátíš mě?“

„Jo.“

„Takže ty vlastně budeš můj osobní strážce a budeš mě chránit proti... sobě?“

„Jo,“ řekl Smiley a konečně se usmál. „Protože já se chtěl vždycky podívat do Hollywoodu.“

Kapitola 10

TIK ŤAK

Čas pomalu tikal, i když jsem spal.

A tak jsem si opakoval a piloval vtipy i ve snech.

Jako v té Dickensově knížce *Vánoční koleda*.

Ve snu mě navštívili tři duchové, kteří představovali Minulost komiky, Přítomnost komiky a Budoucnost komiky. Naneštěstí s sebou nevzali žádné použitelné vtipy.

Duch Minulosti byl strašně děsivý. Byl to vlastně ten kluk, který si říká Shecky, protože se jmenuje Shenectady. Setkal jsem se s ním na newyorském kole soutěže komiků. A porazil

jsem ho. V mém snu nebyl o nic legračnější než na pódiu. Většinu vtipů krade od Hennyho Youngmana a z webových stránek s neslušnými vtipy. Smysl pro načasování pointy asi ukradl z rozbitých hodinek.

„Chceš se stát šampionem? Poradím ti! Kraď od těch nejlepších. Já to tak taky dělám. Proto budu vystupovat na kolečkovém křesle jako ty. Rázem budu mít publikum na své straně a ještě budu moct parkovat hned u vchodu. Bum-ho.“

A víte, o čem se mi zdálo těsně před probuzením?

O Olovi Smileyovi. Pořád se ještě šklebil od ucha k uchu. Myslím, že maminky (včetně psích) mají pravdu, když říkají: „Jestli budeš dělat tyhle obličejy, zůstane ti to.“

Kapitola 17

TOHLE JE SEN – NEBO NOČNÍ MŮRA

Další den ráno zbývalo do finále už jen 1,75 dne.
Vím to přesně, protože ředitel to vyvěsil na
tabuli před naší školou.

V okamžiku, kdy jsem vjel na chodbu (se svým novým tělesným strážcem Steviem Kosgrovem, od nynějška zvaným „Jakoochranka“), se kolem mě shluklo dokonce ještě víc rozvášněných fanynek. Byla mezi nimi i Superholka, která se vlastně jmenuje Suzie Orolvská, ale to se těžko vyslovuje.

Musím se k něčemu přiznat: fakt jsem Superholku políbil a na chvíli jsem se tak stal Superklukem. Jen jednou. Skoro jsme se políbili podruhé – těsně předtím, než mě políbila Gilda Goldová. Pak jsem políbil Gildu. Ani přesně nevím proč. Být klukem na druhém stupni někdy člověka pořádně vyvede z míry. Zvlášť když jde o mě.

No, takže kolem mě se před cestou do LA rojily ječící a pištící holky a já nutně potřeboval mít někoho na pravém i levém křídle. Potřeboval jsem své kámoše Gaynora a Pierce, aby mi pomohli ten dav zvládnout. Gaynor všechny ujišťoval, že mě umí podepsat líp, než bych to dokázal já sám. „A umím podepsat i prezidenta Spojených států. A toho chlápka, co podepisuje všechny bankovky. Toho umím i poslepu.“

Taky se dobrovolně nabídl, že zaskočí při všech „líbačkách“, kdybych z jakýchkoli důvodů nebyl

schopný plnit své povinnosti nejpopulárnějšího kluka na Long Beach.

Jimmy Pierce, náš místní génius, taky pomáhal. „Navrhl jsem kapesní razítkovací přístroj na podpisy Jamieho Grimma a taky jsem ho zkonstruoval. A jako bonus navíc jsem vyrobil inkoust, který svítí ve tmě.“

Netrvalo dlouho a všichni jsme podepisovali a razítkovali jako o život.

Gilda – kterou bych asi nejspíš mohl považovat za svou holku, protože jsem se s ní líbal naposledy – si určitě zachovala chladnou hlavu, i když mi tolik holek věnovalo pozornost.

Popravdě řečeno jsem ani neměl moc času na Gildu myslet. Když jsem zrovna nepodepisoval různé části těl, opakoval jsem si na finále.

Myslíte, že jsem pitomec? Asi jo. Za to, aby se člověk stal celebritou, se platí vysoká cena. Je to vyčerpávající, ničující dřina. Ale někdo to zkrátka dělat musí, že?

A Joe Gaynor je rád, že to dělám já.

Kapitola 12

POPULARITA MŮŽE JÍT NA NERVY

Dopoledne k nám ve třídě pronesla učitelka dramatické výchovy paní Kerstinová velice plamennou řeč na téma „velikost“.

(Plamenná řeč je mimochodem podle mého jediná věc, kterou učitelka dramatické výchovy opravdu umí.)

„Vzpomeňte si na slova sira Winstona Churchilla: ‚Cena, kterou musíte zaplatit za velikost, je zodpovědnost!‘ Anebo jak Albert Einstein výmluvně objasnil: ‚Velcí duchové vždycky narážejí na zuřivý odpor průměrných.‘ Stručně řečeno: udělejte to, jak navrhuje Judy Garlandová...“

„Kdo?“ zeptal jsem se.

„Dorotka z *Čaroděje ze země Oz*.“

„Jo tahle. Aha.“

Paní Kerstinová zdvihla ukazovák a směle vyhlásila Dorotčino moudro: „Buď prvotřídní verzí sama sebe a ne druhořadou napodobeninou někoho jiného.“

A pak řečnila dál a dál. Myslím, že když je někdo učitelka dramatické výchovy, je zvyklý učit se nazpaměť dlouhé texty.

Nebylo mi úplně jasné, jestli paní Kerstinová určila svou řeč právě mně, ale jistě to myslela inspirativně jako vždycky, když používá citáty.

Já jsem se ale cítil jako Woody Allen: „Často říkám, že jediná věc, která mi překáží na cestě k velikosti, jsem já.“

Stejně po velikosti netoužím. Chci být jenom vtipný!

Přesně za jeden a půl dne.

Kapitola 13

PŘIPRAVIT! POZOR! NE MOC RYCHLE...

Odpoledne jsem si znovu opakoval v bistru strejdy Frankieho.

„Poslední šance si všechno projít znovu,“ připomněl mi strejda. „Zítřka letíme.“

Zopáknul jsem si krátké vtípky o jídle: „*Přešel jsem na dělenou stravu – co nesním přes den, dorazím v noci; Máte rád psy? Já si v jídle nevybírám; V noci bychom prý neměli jíst, ale kdo mi vysvětlí, proč je tedy v lednici světlo?*“

„Fajn,“ řekl strejda Frankie, „ale pamatuj si, Jamie, že je vždycky lepší, když použiješ svůj vlastní materiál a předvedeš posluchačům svůj pohled na život.“

„No, snad do sebe ještě v letadle něco nacpu,“ řekl jsem. „Vlastně ne. To nepůjde, protože

v letadle je tak málo místa, že se tam nic nacpat nedá. Leda kolena pod bradu – a to je v mém případě nemožné.“

Strejda Frankie se rozchechtal. „Takhle se na to musí, chlapče!“

„Dobrá. A co ty úložné prostory nad hlavami? Dá se do nich něco nacpat? Jsou tak malé, že se do nich těžko vejde krabička se svačinou. Už jsi někdy letěl letadlem a slyšel, jak lidi po přistání tleskají? Jaký jiný konec čekali?“

Zrovna jsem se chystal na sérii vtipů o tom, jak projíždím se svým kolečkovým křeslem skrz kontroly na letišti, když se rozdrncel můj mobil.

A strejdův spustil taky.

Brzy na nás mávali ze všech koutků bistra.

Skoro každý najednou dostal esemesku.

A tak jsme si všichni četli na displejích.

NE.

TOHLE NENÍ MOŽNÉ.

HOĎTE TAM ZPÁTEČKU.

PŘESTAŇTE SI DĚLAT LEGRACI.

ROZBIJTE HODINY. (Ty mi fakt pijou krev.)

Jste připraveni na tu strašnou zprávu?

Finále Soutěže o nejvtipnějšího dětského komika na světě se odkládá.

Kapitola 14

KONEC SVĚTA (TEĎA MŮJ URČITĚ)

Zpráva se rozšířila jako požár v lese, což znamená, že ničila všechno, co jí stálo v cestě, včetně mých snů.

Netušil jsem, co se stalo nebo proč se to stalo.

Jisté bylo jen jedno. Něco se stalo.

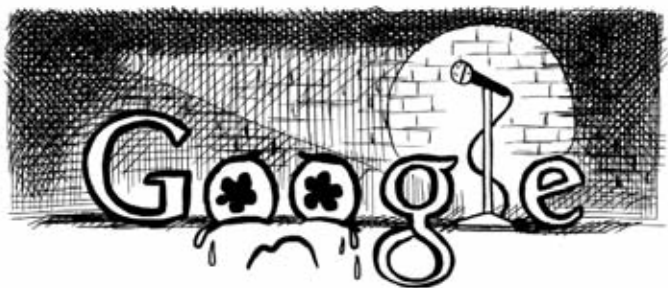
Něco zlého. Ne. Něco STRAŠNÉHO.

Finále se NEBUDE v dohledné době v Hollywoodu konat.

Ani slovo o tom, kdy (a jestli vůbec) se konat bude.

Záhadná zpráva se rozšířila po celém internetu.

Google změnil své logo a dal na svou stránku se zprávami nový titulek.

KONEC TRADIČNÍ SOUTĚŽE DĚTSKÝCH KOMIKŮ?

Odevšad začala vyskakovat facebooková oznámení.

Jedna malá otázka z facebookové etikety: má se ti líbit něco, s čím souhlasíš, ale co se ti vlastně ve skutečnosti *nelíbí*?

Blogeři blogovali ostošest. Krátká videa běhala pořád dokola – šest vteřin zklamání – jedno za druhým. Twitter tvítoval špatné zprávy.

Vtipklub3000

Právě teď · @

Zrušili tu soutěž dětských komiků.
Otrava. 😞 Má někdo dobrý recept na
tacos s pikantními kuřecími křídly?

Cítil jsem se jako Santa, kterému někdo právě zrušil Vánoce kvůli mlze. Už nikdy nedostanu příležitost zazářit ve světle ramp.

Ještě ráno jsem byl oslavovaná celebrita a podepisoval kvanta fotek pro jásající fanoušky – pamatujete?

A neuplynul ani den a všechno je jinak. To je tedy legrace.

Vlastně ne. Nebyla to legrace. Právě naopak.

Kapitola 15

TELEVIZNÍ VEČEŘE

Odjel jsem domů na večeri se Smileyovými, kde byla jako vždy zapnutá televize.

Tak asi probíhá konverzace u stolu, když si členové rodiny neradi povídají spolu. Nechají prostě televizi, aby místo nich plácala nesmysly.

Místo aby se paní Smileyová zeptala: „Tak jak ses dneska měl ve škole?“, zeptá se reklama: „Už jste slyšeli o novém revolučním způsobu, jak odstranit skvrny od borůvek?“ Místo abyste se dověděli, jak se kdo přes den měl, dozvíte se, koho si tenhle týden vzala která hollywoodská herečka.

Pokud dávají reklamu na film, může být dušená zelenina o něco zajímavější než obvykle. Stačí změnit pár slov: „*Ve světě, kde se hrášek s mrkví nikdy neměly dostat na jeden talíř,*

se našel statečný chlapec, který se do nich do obou pustil vidličkou a nožem.“

Tohle bych mohl použít při svém vystoupení. Jestli ještě někdy vystoupím.

Pan Smiley má na jídelním stole přenosnou televizi, kde běží večerní zprávy.

Teda jen tak mimochodem – jak jsou asi staří diváci, kteří se normálně koukají na večerní zprávy? Všechny reklamy jsou na léky na předpis

(jejich vedlejší účinky jsou mnohem horší než nemoci, které mají vyléčit), pleny pro dospělé a lepidla na protézy.

Tentokrát však moderátor Aiden Buchholz v závěrečném shrnutí řekl něco, co zajímalo i mě.

„A nakonec,“ řekl Aiden Buchholz, „jste snad už slyšeli, že Soutěž o nejvtipnějšího dětského komika na světě byla odložena. Pro osm mladých

nadějných finalistů, kteří se právě chystali odletět do Hollywoodu, máme dobrou zprávu. Žádné strachy. Přesně za dva týdny se objevíte v přímém přenosu tady u nás na televizním programu BNC.“

Málem jsem přepadl dozadu.

Finále mělo být na YUXu, na klasické kabelovce.

Teď ho budou vysílat na BNC? Na jednom z nejrozšířenějších kanálů?

To je neuvěřitelné!!

„Ano, je to pravda,“ řekl Aiden Buchholz, jako by mi četl myšlenky. „BNC dnes oznámilo, že bude živě přenášet finále Soutěže o nejvtipnějšího dětského komika.“

A pak vysvětloval, jak se nás osm utká v soutěži Elitní osmička, po které bude následovat slavnostní večer s vyhlášením výsledků. A o pár týdnů později přiletí vítězná čtveřice znovu na *závěrečné finále* a bude další živá show s vyhlášením konečných výsledků. Vítěze obou kol nevybere odborná porota, ale hlasy diváků.

„Amerika rozhodne, kdo je nejvtipnější dětský komik na naší planetě.“ Aiden Buchholz se podíval do kamery tím svým lišáckým pohledem.

„Jo – a ještě něco. Změnila se i první cena. Vítěz si neodveze domů sto tisíc dolarů, ale celý *milion* a dostane příležitost vystoupit se svou show na stanici BNC!“

„Panebože,“ řekla paní Smileyová. „Dva týdny. Takže to znamená, že máš už jen čtrnáct dní na to, aby sis připravil své vystoupení, Jamie.“

Jo. Začaly odbíjet další BNC TV hodiny.

Anebo – napadlo mě v tu chvíli – co kdybych na chvíli přestal počítat minuty?

Za tenhle nápad jsem byl opravdu vděčný.

Kapitola 76

JSEM ZASE TADYYYYYYY

Tím, že se finále přesunulo na většinovou televizní stanici BNC (což myslím znamená Big Network Channel), jsem se stal ještě slavnější školní hvězdou.

Davy, které se předtím rozprchly, se znovu seběhly.

„Jděte stranou, lidi!“ rozkřikoval se Stevie. „Můj bratranec může bejt za čtrnáct dní půlmilionář.“

„Půlmilionář?“ Polkl jsem.

„Jo. Druhou půlku dáš mně.“

„Jasně. Zapomněl jsem. Dík, žes mi to připomněl.“

„Na to tu jsem, Jamie. Abys byl pěkně zkrotlej. A vyděšenej.“

Neměl jsem čas, abych si dělal starosti se Steviem a jeho výhrůžkami. Skoro jsem ani neměl čas dojet do třídy.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.